

tok ustanka u Sem-
anka onako kako sam
ma sam lično učestvo-

a partija imala glavnu
u cijelom toku oružane
nika i seljaka, stvarala

sjetiti, pa sam stoga
mojoj ocjeni.

š po mjesecima, što je

Đorđe L. Đojić

Moje viđenje ljudi i događaja u periodu neposredno pred rat i od prve puške do tragedije u Vukosavcima

Neposredno pred početak rata dobio sam, po ko zna koji put, poziv za vojnu vježbu. Nisam otišao, jer sam u Bobetinu brdu sreo nekog Ivana, finansia, koji mi reče da ne idem, »jer Jugoslavije nema za deset dana«. Ivan je inače bio dobro obaviješten, što se i ovoga puta pokazalo kao tačno.

Prvih dana rasula jedini koji su zaista djelovali organizovano bile su ustaše (tako se bar meni činilo). Tada još nisam bio povezan sa nekim iz Partije i nisam mogao znati da još neko nešto radi. Muka me je spopadala dok sam gledao kako ustaše zaustavljaju grupe vojnika, uzimaju im oružje, maltretiraju ih itd. Odmah po uspostavljanju NDH počeo je nezapamćen teror. Zvjerstva i progoni su postali dio svakodnevnice. Još uvijek po strani, posmatrao sam kako se vrši polarizacija ljudi na terenu. Ono što je u toj situaciji bilo najgore, to je da se ta polarizacija vršila na čisto šovinističkoj osnovi. Naročito su se zvjerstvima »proslavili« B. Begić, braća Kifić iz Koraja, Stjepan Smodiš iz Zabrđa i neki drugi.

U meni je nešto puklo kada sam vidio protjerivanje Srba preko Save, na potezu Račinovci — Brezovo Polje. Prizor kako se skela pretrpana beskućnicima probija ne kroz vodu, već, bukvalno, kroz leševe, i sada me, poslije više od trideset godina, budi iz sna. Kada sam vidio čovjeka kako u beznađu uzima dvoje djece u naručje i skače u Savu, bio sam spreman na svaki čin pobune i otpora, ali mi još uvijek nije niko prilazio. Bio sam ipak duboko ubijeđen da nisam sam i čekao sam.

Gledajući na taj period sa ove distance od preko trideset godina, meni se ponekad učini da je Partija mogla uraditi i više nego što je urađeno. Čini mi se da su tada ljudi (mislim na mase) bili spremni i da smo tada krenuli, vjerujem da ne bi kasnije bili u situaciji da nam četnici šire svoj uticaj na tom terenu.

To je bio maj 1941. godine.

Negdje polovinom juna iste godine došao je do mene drug Branko Simić-Sijedi, zemljoradnik iz Bukovice. Sa njim sam često do tada razgovarao o tome da treba nešto preduzeti. Tada mi je rekao da dođem te večeri u Matića polje (Donja Bukovica) na sastanak. Zatekli smo tamo Svetolika Gospića-Brku i Blagoja Stankovića iz Magnojevića. To je bio moj prvi kontakt sa ljudima iz Partije.

Kroz desetak dana i poslije trećeg sastanka, drug Brko mi je dao zadatak da prikupljam ljude i oružje i da ih pripremam za ustanak.

U šumi na tromeđi sela Popovo Polje, Donja Bukovica i Glavičorak održao sam sastanak kojem su prisustvovali: Blagoje Tešanović, Rajko Dakić, Veljko Lukić-Kurjak, Petar Mihajlović, Krsto-Kićo Mihajlović i Marinko Petkov iz Popova Polja (prezimana se nažalost ne mogu sjetiti). Na tom sastanku smo se dogovorili da počnemo sa prikupljanjem oružja i materijala i da se ponovo sastanemo poslije nekoliko dana.

Na tom narednom sastanku nije bilo jedino Kurjaka, ali je došao jedan novi čovjek, Uroš Babić. Tada je konstatovano da imamo dvije vojničke i tri lovačke puške i tri pištolja. Sa tim je trebalo početi. Ovo se odigravalo posljednjih dana juna i prvih dana mjeseca jula 1941. godine.

Oko podne 17. jula 1941. godine došao je do mene drug Sijedi i rekao mi da sa drugovima to veče u devet sati budem u Bobića Jezeru (šuma podalje od puta). Reče: »Drugove obavijesti kako znaš, a ja ću vas čekati u Malom Lukavcu«.

Vremena za gubljenje nisam imao. Po Kiću, Petra i Marinka nisam mogao ići, jer su se ustaše stalno muvale po selu radi protjerivanja izbjeglica. Krenem po Kurjaka i zateknem ga kako nešto radi u štali. Čim me je vidio, prišao mi je i počeli smo razgovor onako preko ograde. Sestre Veljkove su za to vrijeme na nas virile kroz prozor, a na kraju i stara mu majka počela izlaziti i njega zvati kao po nekom poslu. Veljku to ne bi pravo, ali uspije da mi kaže da ne bi sada da krene. »Doći ću ja. Imam nekog posla da završim, a i da malo razmislim«*).

Krenuo sam kod Blagoja, ali on bijaše otišao u Dragaljevac. Ostadoh sam. Tako drugovima nisam mogao na oči, jer sam obećao da ću doći sa grupom. Na kraju otiđoh do Voje Ivanovića, koga sam upravo tih dana upoznao. Bez mnogo nade da će pristati, pozvah njega. Sjećam se, zatekao sam ga kako sa bratom djene slamu. Čim sam mu rekao o čemu se radi, na moje iznenađenje i radost odmah je prihvatio. Bio sam neizmjereno srećan što ne idem sam, a sebe sam još dugo krivio što ranije nisam prišao Voji.

To veče smo se našli sa Sijedim u devet sati u Malom Lukavcu i krenuli u Bobića Jezero, gdje smo zatekli drugove Svetolika Gospića-Brku, Blagoja Stankovića i Dušana Obrenovića. Krenusmo i negdje oko ponoći smo stigli do druga Pere Milovanovića (Novi Vršani), gdje su nas sačekali Mlađan Jevtić i Bogdan Kokanović. Produžili smo do crnjelovačkih šuma i tamo u »logoru« zatekli Fa-

*) Tekst je štampan sa malim skraćenjima.

dila Jahića, Slavka Mićanovića, Dragu Tojića-Gangu, Jovu Kokanovića, Panu Krsmanovića, a tog dana je došao i Boško Jović-Sumarče. Zatekli smo i čika Savu Jovanovića i Luku Zelenovića.

Nas se nešto i sakupilo, ali sa oružjem je bilo slabo. Zato smo ga sakupljali od onih za koje smo čuli ili vjerovali da ga imaju. Tako smo jedan drug i ja krenuli u Gornji Tutnjevac po pušku Ilije Gavrića. Tamo nađemo pušku i osamdeset metaka sakriveno u nekom sanduku zakopanom u šljiviku. Kod Bože Gavrića nađosmo pištolj i krenusmo nazad.

Na povratku smo prošli kroz Bobetino Brdo i naiđosmo pored kuće seoskog kneza Neđe Bobića. Kod njega su se te večeri gostile pa i zanoćile ustaše i postavili stražara pred kuću. Kada smo nas dvojica naišli, on je pokušao da nas zaustavi, a ja onako u pravcu glasa opalih metak. To je, koliko znam, prvi ustanički pucanj u tom kraju. Odatle smo otišli do Blagoja Tešanovića u Donju Bukovicu. Kada sam mu dao pušku, prekrstio se i stegnuvši je da su mu, čini mi se, prsti pobijeljeli, poljubi pušku pa mene i ponovo se prekrstivši reče: »Ovogoga mi krsta, zdravlja i mladosti, živ se od puške i drugova neću odvojiti«. Zaista, Blagoje, je bio jedan od rijetko hrabrih i požrtvovanih boraca. Uvijek se prvi javljao za akciju kao dobrovoljac, a i poginuo je tako u borbi protiv četnika Đure Bižića na Vukosavcima 28. februara 1941. godine.

Sjećam se, sada možda komične, epizode iz tog perioda. Drug Brko i ja smo krenuli za Tutnjevac preko Bukovice i Glavičorka, kući Đorđija Ilića. Da bi se maskirao, Brko je na glavu stavio crni, dosta dotrajali šešir, preko pleća dotrajali seljački koporan i navukao neke stare pantalone. Te pantalone je zakrpio nekom četvrtastom zakrpom zašivenom samo sa dvije strane, tako da je ona pri hodu landarala. Uz to je obuo davno dotrajale opanke — kapičarke, U Glivičorku smo sreli Kiću Mihajlovića. Dok je Brko sa njim razgovarao, ja skoknem do prodavnice po cigarete. Tamo čujem kako seljaci komentarišu: »Ko kaže da je Đorđo Dojić otišao u odmetnike, nije tačno. Eno ga, brate, voda nekog prosjaka«.

Jednom prilikom kada je Vojo Ivanović, sa još jednim drugom išao u Bukovicu i tom prilikom prolazio pored kuće Veljka Lukića, ovaj je odmah pošao sa njima i već poslije kratkog vremena učestvovao u akciji protiv žandarmerije u Crnjelovu. Brzo je sticao prijatelje, a naročito se oduševljavao drugom Fadihom Jahićem — Špancom.

Prva ozbiljnija akcija u to vrijeme bio je napad na dragaljevačku žandarmerijsku postaju. Vodič nas je pogrešno vodio i ustaše nas primijete i otvore vatru. Tako je otpao faktor — iznenađenje i akcija nije uspjela. U njoj smo mi imali tri ranjenika.

Četnici su se u to vrijeme već pojavili sa svojom »ideologijom«, koja je, kao pandan ustaškom teroru nad Srbima, suprotstavila ideju »zaštite srpstva« i tako počela da se uvlači i muti mase.

Naši prvi kontakti i pokušaji da se sa njima nađe neki zajednički jezik u borbi protiv neprijatelja, ostavili su na mene vrlo nepovoljan utisak i da sam se ja pitao, brzo bi sa njima raščistili. Naime, zgadili su mi se kao ljudi kada sam gledao kako se ponašaju sa narodom. Sjećam se kada sam sa Slavkom Mićanovićem i Fadilom išao u Tobut kod Blagoja Kerovića, tamo smo zašli grupu četnika sa nekim kapetanom Čukovićem, i vidim kako Čuković šamara starog Đuku. Kad mu je Fadil rekao da nije u redu tako postupati sa narodom, on odgovori da je to sve stoka koja te više cijeni što je više pritežeš. Dakle, ljudi koji treba da ga hrane su stoka. Oni sa takvim stavom nisu nikako mogli sa nama i odmah mi nisu bili simpatični. Ovakvim svojim stavovima oni se uopšte nisu razlikovali od ustaša. Kasniji događaji pokazuju koliko sam bio u pravu

Tojić Drago-Gango, zemljoradnik iz Crnjelova, član Sreskog komiteta KPJ za srez bijeljinski. Mučki ubijen od strane četnika 1944. godine.

Vremenom se prikupilo i ljudi i oružja (više ovog prvog), tako da se u Krivaji od nas tridesetak, septembra 1941. godine formirala četa kojom je drug Španac zadužio mene, a on je krenuo za Majevicu. Za komesara čete postavljen je drug Albert Levi, komunista, student iz Bijeljine, za zamjenika Ivan Mandić, a za ekonomu Vojin Bobar. Po formiranju, četa se smjestila u selu Korenita, kod kuće Milana Lukića. Osim komande, u četi su bili: Milan i Marijan Zečević, Pero i Cviko Antić, čika Savo Jovanović, Milan Petrović, Adem Ademović, Ivica Karnaš, Veljko Lukić Kurjak, Vojo Ivanović, Kićo Mihajlović, Stevo Savić, Milorad Limunović, Đojo Čuskić, Ilija Gavrić, Đokan Radić, Milan Lukić, Petar Mihajlović, Blagoje Tešanović, Đoko Kostić, Miko Vasikić, Slavko Ševo, Marinko Petrov, Dušan Lukić, Mihailo Tomić, Ljubo Kojić, Marko Radovanović i drugi, koji će mi oprostiti što ih nisam pomenuo. To nije zaborav, nego samo momentalni previd koji se pojavio kao posljedica ovih trideset godina koje nas dijele od onog vremena.

eki zajednički jezik
ovoljan utisak i da
i su mi se kao lju-
m se kada sam sa
erovića, tamo smo za-
ko Čuković šamara st-
apati sa narodom, on
više pritežeš. Dakle,
om nisu nikako mo-
vojim stavovima oni
pokazuju koliko sam

o, zemljoradnik iz Cr-
skog komiteta KPJ za
mučki ubijen od strane
ne.

og prvog), tako da se
armirala četa kojom je
icu. Za komesara čete
Bijeljine, za zamjenika
ju, četa se smjestila u
de, u četi su bili: Mi-
Jovanović, Milan Petro-
ak, Vojo Ivanović, Kičo
kić, Ilija Gavrić, Đokan
vić, Đoko Kostić, Miko
Mihailo Tomić, Ljubo
što ih nisam pomenuo.
e pojavio kao posljedica
na.

Četa je vršila oružane akcije iz Korenita na Zabrđe, na Mrkodol, na S. Smodiša itd. Prilikom jedne od tih akcija (na tromedi Brezovo Polje — Popovo Polje — Ražljevo) zarobljeno je i prvo automatsko oružje. U toj akciji je bilo četiri mrtva i više ranjenih ustaša, koje smo mi sa dvije zaprege poslali u Brčko.

Poslije tih naših akcija ustaše su počele izbjegavati da zalaze u sela u manjim grupama, pa smo i mi počeli slobodnije da se krećemo, a i ljudi koji su nam donosili hranu, počeli su s nama direktno kontaktirati, što nam je još više približilo šire slojeve naroda.

Potiskivanje ustaša sa terena i naše šire povezivanje sa narodom dovelo je do organizovanja prvih narodnih odbora na terenu. Oni su imali zadatak da snabdjevaju vojsku, prate kretanje neprijatelja, sklanjaju ranjene i bolesne drugove, kao i da pomažu onima koji su ostali bez radne snage, da rješavaju eventualne sporove itd.

Četnici su davali sve od sebe da nas što više onemoguće. Svi pokušaji da se i oni angažuju u borbi sa neprijateljem su propadali.

Naš uticaj kod masa je rastao baš zbog izuzetno korektnog i poštenog odnosa prema narodu. Tu se naročito isticao Španac, koji je svojom srdačnošću i neposrednošću prosto plijenio ljude.

I pored četničkih ometanja pa i prijetnji ljudima, početkom septembra 1941. godine formirani su prvi narodnooslobodilački odbori i to u: Piperima — Milan Ivanić, Žarko Ristić, Petar Vidović, Pajo Avramović, Neđo Stojanović, Đoko Novaković i Isailo Jevtić; u Korenitoj, — Trišo Tomić, Stojan Vidović, Dušan Lukić, Pantelija Gašić, Vlajko »Veslač« — opančar; u Tutnjevcu — Rajko Gavrić, Đoko Spasojević, Vasilije Knežević, Dušan Stanjuković, Cviko Ješić, Marjan Lazarević u Bobetinu Brdu — Miljan..., Račo Jovičić, Neđo Vuković, Miroslav..., Mikajlo Jovičić; u Donjoj Bukovici — Cvijan Dakić, Vajo Ivanović, Milan Dragić, Drago Matić, Bogoljub Ristić; u Popovom Polju — Mačo Mihajlović, Novak Pajić, Živan Mitrović, Miško Novaković; u Gornjoj Bukovici — Joca Gajić, Jovan Vasić, Radovan Tomić; u Glavičorku — Krsta Radovanović, Mičo Milaković, Ivan Arsenović; u Magnojeviću — Vidak Maksić, Mičo Pajić, Mika Cvi-jetić, ... Tripunović.

Nešto kasnije, tačnije oktobra-novembra mjeseca, formirane su i prve partijske ćelije i to u Donjoj Bukovici, Tutnjevcu, Koreniti, Pipercima, Magnojeviću, itd.

Ovo su ljudi koji su izabrani u prve NOO i partijske ćelije. Postoji mogućnost da sam zaboravio neka imena, ali ima i onih koje treba zaboraviti, kao na primjer, Boru Garića koji je bio član Partije, ali je u V ofanzivi prešao četnicima i tamo se vrlo loše pokazao. Ovdje moram podvući da je jedna od najaktivnijih ćelija, kojoj mnogo toga dugujemo, kako mi tako i drugovi

iz Srema, bila ona koja nam je bila na raskršću Novi-Crnjelovo-Brodac, Novi-Dragaljevac-Gradac, Srem-Semberija-Majevisa, Novi-Donja Bukovica-Ražljevo itd.

To su bili ljudi koji su radili pod vandredno teškim okolnostima, ali su svojim samopožrtvovanjem zaslužili da ih na neki način izdvojim iz te plejade najboljih.

Članovi te partijske ćelije su bili: Aleksa Kostić (zaklan od četnika), Sara, Aleksina sestra, Đoko Kostić, Aleksin brat (poginuo 1944), Pero Milovanović (poginuo kao komesar bataljona 1944. godine), Vujo i Trišo Milovanović i dr.

Rad NOO i partijskih ćelija je bio stalno ometan od četnika, a njihova prva žrtva je bio Dušan Obrenović iz Magnojevića, jedan od prvih saradnika druga Brke.

Pripreme i sama akcija na Koraj je otkrila pravo lice četnika. Prilikom izviđanja terena i pravljenja plana za akciju sastali smo se i dogovorili o toku akcije. Od strane četnika sastanku su prisustvovali vojvoda Kerović, kap. S. Damjanović, A. Medunuć, Đ. Bižić, Drago Gligić, M. Marić, a od partizanskog rukovodstva F. Jahić, I. Marković, P. Čuskić, J. Jakupović, A. Levi i Đ. Dojić. Tom prilikom smo se dogovorili da napadnemo sa četiri strane. Između ostalih da A. Medunić sa svojim ljudima zatvori put za Milino Selo, zaključno cesta Čelić — Koraj. Međutim, prilikom samog napada sva naša nastojanja da stupimo u vezu sa Acom ostala su bezuspješna. Kada smo ušli u Koraj, ispostavilo se da su ustaše pobjegle, jer Aco Medunić uopšte nije došao na položaj. Ali zato su četnici svoju neborbenost u bici pokušavali žestoko da kompenziraju maltretiranjem stanovnika. To je išlo do te mjere da smo bili prisiljeni da postavljamo straže ispred kuća u kojima su se sklonile žene i djeca. U sprečavanju četničkog divljanja učestvovalo je maltene cijelo partizansko rukovodstvo, ali na cijeloj akciji je ostala tamna mrlja, jer je zaista ljudima bilo teško objasniti da su divljali četnici, a ne partizani. Sticao se utisak (što se kasnije i pokazalo kao tačno) da oni idu za tim da nas što više odvoje od ljudi. Nastojanja naših rukovodilaca da se sa njima ipak nađe neki kompromis i oni privole da stupe u brbu protiv neprijatelja, su se nastavila. Sjećam se, kada je naša četa napala ustašku pukovnicu kod puškovačkog groblja i zarobila tom prilikom dvije komore, četnici su, iako se nisu borili, tražili dio tog materijala, pa me je na kraju Španac pozvao u štab i naredio da im dam tri sanduka municije. Bilo mi je strašno krivo da bagri dam ono što smo mi osvojili, a naređenje sam morao izvršiti. Umirio sam svoju savjest tako što sam borcima na brzinu podijelio jedan, a četnicima dao ostala dva sanduka.

Četničke provokacije su učestale, pa su nam na kraju počeli zaustavljati i ubijati kurire, otimati poštu itd. Radi raščišćavanja takve situacije zakazan je sastanak u školi u Tobutu. Na tom sastanku su govorili Vojvoda Kerović i kap. Damjanović-Leka, a zatim Irac, čiji je govor bio pozdravljen aplauzom. Na kraju uze riječ seljak Jovan Rujkić, inače veliki pristalica čet-

anjelovo-Brodac, Novi-
Bukovica-Ražljevo itd.

kim okolnostima, ali
izdvojim iz te plejade

(zaklan od četnika),
1944), Pero Milova-
i Trišo Milovanović

od četnika, a njihova
od prvih saradnika

lice četnika. Prilikom
se i dogovorili o to-
vojvoda Kerović, kap.
Marić, a od partizan-
kupović, A. Levi i Đ.
sa četiri strane. Izme-
t za Milino Selo, zak-
napada sva naša na-
šna. Kada smo ušli u
edunić uopšte nije do-
bici pokušavali žesto-
išlo do te mjere da
kojima su se sklonile
valo je maltene cijelo
tamna mrlja, jer je
ci, a ne partizani. Sti-
oni idu za tim da nas
da se sa njima ipak
ktiv neprijatelja, su se
stašku pukovniju kod
more, četnici su, iako
kraju Španac pozvao
o mi je strašno krivo
m morao izvršiti. Umi-
podijelio jedan, a čet-

na kraju počeli zaus-
ćavanja takve situacije
ku su govorili Vojvoda
govor bio pozdravljen
če veliki pristalica čet-

nika, i on je žestoko osudio takvo njihovo ponašanje. Njegov je istup po-
sebno razbjesnio četničke vođe.

Iako je tada neki dogovor postignut, provokacije su čak i učestale. Kul-
minacija je dostignuta februara 1942. godine kada je u Jablanici održavano
partijsko savjetovanje. Četnici se nisu zadovoljili samo pucanjem preko krova
zgrade u kojoj se održavalo savjetovanje, već su poslije presretali delegate
na putu za Tuzlu i maltretirali ih.

U tom periodu (februar 1942.) naša četa se povećala, a škola u Kore-
nitoj, u kojoj smo bili smješteni, je bila zapaljena pa smo prešli u Ražljevo
u školu. Odatle smo operisali na području Koraj, Brezovo Polje, Čelić, i sela
Brezik, Potočari, Sandiće itd.

Tako smo jednom prilikom došli u Sandiće, gdje smo prije toga neko-
liko puta vodili borbe sa ustašama. Rasporedili smo ljude i pozvali odbor-
nike (Živan i Diko Ćirković) i zamolili ih da se ljudima spremi nešto da je-
du. Oni se nešto dogovaraše i odoše. To je bilo ujutru, a oko podne ljudima
još ništa nije dato. Ja pozovem ponovo Diku. On mi tada reče da su oni ima-
li sastanak sa četnicima i da su im ovi rekli da ne daju hranu nama, već
samo njima, a oni će braniti selo od ustaša. Kurjak mu na to reče da je
sramota da kaže nama da nas ne mogu hraniti jer, reče: »Nama ne date
ni čorbuljaka, a četnicima prasce koljete«. Diko samo reče: »Mi smo tako
riješili«. Tada se Albert, Veljko i ja konsultovamo i riješimo da pozovemo
i vodnike pa da zajednički riješimo šta ćemo. Istina na moj prijedlog, rije-
šismo da se prebacimo u Ražljevo i zauzmemo položaj na cesti Brčko — Bre-
zovo Polje kod sela Trnjaci. Postrojismo mi tako ljude i onako gladni kre-
nusmo za Ražljevo. Nije prošlo ni dva dana, a ustaše napadnu Sandiće, ubi-
ju nekoliko ljudi i djece i opljačkaju neka goveda, a da četnici ni jedan
metak opalili nisu. Dođe sutra Diko do nas da nas zove nazad jer kaže: »Više
za one neće da čuju«. Mi poslasmo druga Nikolu Medića sa jednim vodom.

Poslije par dana, uoči savjetovanja u Jablanici, došao je drug Mirko
Filipović u Ražljevo, održao govor pred četom i na kraju rekao da se po
odluci komande štaba Majevičkog partizanskog odreda, drug Đojić Đorđe pre-
bacuje na drugu dužnost, a za komandanta postavlja drug Kurjak. Bi mi jas-
no radi čega je ovo »unapređenje«, a poslije mi je i Mirko rekao da je Irac
strašno ljut što sam povukao četu iz Sandića.

Poslije savjetovanja u Jablanici on je Alberta, a posebno mene, žestoko
napao i, sjećam se, rekao: »Nisi smio povući četu makar vam tri dana ne
dali da jedete. Ne bi pomrli od gladi. Morate biti uporni u dokazivanju da
ste prava narodna vojska, a vrijeme će pokazati svakom pa i Sandićima ko
su četnici«. To je bio moj posljednji razgovor sa drugom Ivanom Markovi-
ćem-Ircem.

Sutradan, 19. februara 1942. godine krenuli smo Albert i ja nazad. Drug
Španac nas je ispratio do kuće Steve Popovića i posebno meni skrenuo paž-
nju da mi se više ne dešavaju stvari kao u Sandićima, tako da sam stekao
utisak da on, izgleda, ne zna da sam ja »u novoj dužnosti«. Pozdravili smo

se i on požuri nazad da još vidi neke stvari sa delegatima. Tada sam ga posljednji put vidio.

Iskoristivši nedovoljnu budnost komande odreda, koja je insistirala da borci idu i brane sela, a sebi nisu ostavili skoro nikakvu zaštitu, četnici su 20. februara rano prije podne upali i u štabu odreda napravili masakr. Posljedice ove četničke gnusobe su dobro poznate. Jedinice koje banda nije uspjela da iznenadi, okupile su se u Korenitoj, gdje je odred konsolidovan i za komandanta je postavljen Ratko Perić, a za komesara Milenko Stojaković.

Odred je počeo ponovo da živi, ali ostaje činjenica da je gubitak koji je nastao kao posljedica četničkog izdajstva, bio ogroman jer smo gubitkom drugova kao što su Irac, Španac, P. Čuskić, dr Mujbegović i drugi, u jednom momentu ostali bez rukovodstva. Osim toga, to su bili ljudi koje može da stvori samo revolucija kao što je bila naša. Pravi narodni ljudi sa neobično velikom ljubavlju za malog čovjeka, sa puno razumijevanja za njegove probleme i dileme, sa izuzetnim herojstvom i samopožrtvovanjem. Narod je to znao i osjećao i zbog toga ih je neobično volio. Zato nije bilo čudno što su se poslije njihove smrti zaviorile crne zastave na mnogim kućama tog kraja. One su bile istaknute u slavu i spomen velikih ljudi, pravih sinova revolucije.